

Παράξενα ερωτικός...

της
ΜΑΡΙΑΣ ΜΟΙΡΑ

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ, Το κερί του Καρτέσιου και άλλα διηγήματα, Εκδόσεις Πατάκη, σελ. 166.

Εναν απόκοσμο οικουμενικό ερωτισμό, μια γαλήνια συμφιλίωση με το παράλογο και το απρόσμενο, αποπνέουν οι μικρές ιστορίες του Αχιλλέα Κυριακίδη. Μία ανάσπαση, σχεδόν ευφρόσυνη καταβύθιση στην απώλεια, στην ματαίωση και τα γηρατειά, στην μνήμη και στη λήθη, χωρίς λύπη και δραματικούς τόνους. Αινιγματικές ελεγείες για το έσχατο καταφύγιο της τρέλας, το αναπόδραστο συμβόλαιο με τον θάνατο και την παραδοξότητα του ανθρώπινου πεπρωμένου. Κομψές, λιτές καταθέσεις που διαπνέονται από αμφιθυμία συναισθημάτων, ευγένεια προθέσεων, οξύνονται πνεύματος και έναν τρυφερό οικτιρμόνα σκεπτικισμό. Για όσα περιπαίζουν τις φρούδες ελπίδες και τις ανάπηρες βεβαιότητες, αλλά και για όσα ταξιδεύουν την ψυχή και το μυαλό του ανθρώπου ανάμεσα στις συμπληγάδες του βίου. Μια συναρπαστική περιπλάνηση σε στιγμές της ιστορίας, κινηματογραφικές ταινίες, έργα τέχνης και εμβληματικά κείμενα της λογοτεχνίας, με υπαινικτικές ή ευθείες, διακειμενικές αναφορές σε ποιήματα και μυθιστορήματα, σε θεωρίες, αναλύσεις και ερμηνείες, σε επινοημένα τεκμήρια και πραγματικά περιστατικά.

Ένας λόγος ευθύβολος και ανήσυχος, παιγνιώδης και ανατρεπτικός που εκθεμελιώνει την αδράνεια της σκέψης και την μαλθακότητα των προσλήψεων, εγείροντας αμφιβολίες για την πίστη, τον έρωτα, την τέχνη, τον θάνατο. Αλληγορίες και ευφυή παραδοξολογήματα μιας ονειρικής φαντασίας που, αφηνιάζοντας τον αναγνώστη, τρυπώνει στο πραγματικό για να αποκαλύψει το συγκεκριμένο, το αδιόρατο, το αδιανόητο. Όσα η βιασύνη και η συνήθεια συσκοτίζουν και μεταμφιέζουν.

Αινιγματικά πλοιοτόπια με μουσικές μυστικές και εξάישες που συνιχνούν με τις λέξεις. Παράξενες εξισορρήσεις, όπως αυτή με τον Έλληνα φοιτητή της φιλοσοφίας στο παρισινό πανεπιστήμιο, με καταγωγή από το Κάιρο, που επέλεξε να ζει αποκλειστικά στο παρόν, ηθελημένα ανηδονικός και αμνήμων, αποκομμένος από το παρελθόν και το μέλλον, με μόνο τα αισθητηριακά ερεθίσματα (οσμές, γεύσεις, ήχοι) να μπορούν να ανακαλέσουν με προσοτική διαύγεια τα περασμένα. Όπως αυτή για την Ίζαντόρα, την χορεύτρια που οι κινήσεις της εμπνέονταν από τους ελληνικούς μύθους, και που το μεταξωτό φουλάρι που αποφόρεσε να τυλίξει γύρω από το λαιμό της, αποδείχτηκε προάγγελμα θανάτου, η προφητεία του αναπάντεχου στραγαλισμού της, όταν μπλέχτηκε στους κινούμενους τροχούς του αυτοκινήτου του εραστή της. Όταν η επίσκεψη στην έκθεση των πινάκων ενός άγνωστου, μέχρι πρότινος, αναγεννησιακού ζωγράφου εξελίσσεται σε ψυχοσωματική κατάρρευση, σε θανάσιμη αποπληξία μπροστά στο μεγαλείο της απόλυτης ομορφιάς. Όταν ο Λεονάρντο Ντα Βίντσι συλλαμβάνει αιώνες πριν την εικόνα του αεροδρομίου, ως «μη τόπου», όπου ο χρόνος ακινητεί ή κυλάει διαφορετικά. Όταν οι ιστορίες ζουν και μετά τη συγγραφή τους και οι ήρωες αυτονομούνται, καθώς οι εκδοχές για την επίγνωση της ενόχης του καφκικού ήρωα Γιόζεφ Κ., μπροστά στην αυταρχική και δεσποτική συνθήκη που τον παγιδεύει, πυροδοτούν δευτερογενείς αφηγήσεις και ερμηνείες, ή στο αφήγημα του Χέμιγγουεϊ διασπείρουν εικασίες για την πιθανή κατάληξη του πληρωμένου εκτελεστή μετά τον φόνο. Όταν η απουσία του αγαπημένου προσώπου συναρθρώνεται αξεδιάλυτα στα βήθη της ύπαρξης με την παρουσία, ή όταν η τελευταία σκέψη στο μυαλό της Αμερικανίδας πρωτοπόρου αεροπόρου Αμίλια Ταρχαρτ (πριν την πρόσκρουση του αεροπλάνου της στον βυθό του Ειρηνικού) είναι να καταχωρισθεί στον κατάλογο των αξεδιάλυτα απόντων και όχι των νεκρών. Επίσης ένα νησί που ταξιδεύει από πλοίο σε πλοίο, ένα κερί που λιώνει χωρίς να μετουσιώνεται και άλλες πολλές ιστορίες όπου το όνειρο γονιμοποιεί την πραγματικότητα και συγχωνεύεται μαζί της.

«Εδώ θα είμαι, μη φοβάσαι. Οποιοι το θέλουν, θα με βρουν. Θα με γνωρίσεις. Θα δεις τι μου 'χει κάνει η απουσία μα θα με γνωρίσεις. Υπόλειμμα κερένιου εραστή, μα θα σε περιμένω, έξω από κάποια χώρα θλιβερή καπνίζοντας κι εγώ τη ζωή μου»

Οι ιστορίες του Αχιλλέα Κυριακίδη είναι αινιγματικοί μικρόκοσμοι που δεν περιγράφονται εξαντλητικά και δεν εξεικονίζονται τελεσίδικα. Εσωκλείουν όνειρα και εφιάλτες, οπτασίες και οράματα και γι' αυτό μπορούν να διαβαστούν ξανά και ξανά, καθώς δημιουργούν ανοικτές και διασταλτικές διεργασίες πρόσληψης. Οργανώνουν με ποιητικό τρόπο και τεχνική ακρίβεια μια αισθητηριακή πανδαισία και μια αντιληπτική συμπύκνωση, που επιτρέπει στον αναγνώστη να μπει χωρίς ενόχες στο παιχνίδι της ερμηνείας. Να προσθέσει νοερά και την δική του ψηφίδα στο μωσαϊκό.